

KONTAKTLINSEN LIGGER SOM en liten, dallrande skål på toppen av Isaks pekfinger. Botten är svagt blåfärgad, kanterna är genomskinliga. Han drar isär ögonlocken, riktat blicken uppåt som optikern instruerat honom. Linsen är kall och blöt när den träffar ögonvitan, han måste tvinga sig att hålla ögat vidöppet och med pekfingrets hjälp föra linsen över ögonloben, upp till iris. Han blinkar ett par gånger. Sedan ser han på sitt eget ansikte i badrumsspeglin.

Kinderna är spräckliga av finnar, hakan är stubbig av gles skäggväxt. Men allt det överskuggas av ögonen nu, när de tjocka glasögonen inre längre döjler dem.

Isaks ögon är två stora stjärnor, och de ser på honom genom speglin.

*

Anton lurkar genom huset.

Han har tråkigt. Det är söndag, det regnar, det finns inget godis hemma och han har ingen att ringa till.

Isak sitter i skinsoffan i vardagsrummet. Han har fötterna på bordet, håller en macka i ena handen och bläddrar i en MC-tidning med den andra. Isak är äldst men Anton är längst, knäna stöter mot soffbordet när han sätter sig bredvid sin storebror. Något är annorlunda med Isak. Det går inte att sätta fingret på vad, men något är det.

- Vad gör du?

Isak tittar inte upp från sin tidning.

- Vad ser det ut som?

Anton ignorerar kommentaren.

- Ska vi hitra på nåt?

- Som vad då?

Anton rycker på axlarna.

- Men vad som helst. Spela kort. Eller pingis.

Isak rynkar på näsan.

- Nä.

- Fan vad tråkigt du är!

Isak tar ett bett på mackan.

- Käften. Jag läser.

Anton blänger på sin bror. Sitter tyst ett tag, trummor med fingrarna mot låret.

- Ska vi kolla nån film då?

Isak slukar sista biten av mackan och nickar.

- Din eller min lista?

- Vad har du kvar på din?

Isak gräver i bakfickan och får upp plånboken. I innerfacket ligger ett papper som är uppviktt och hopviktt så många gånger att det har blivit alldeles luddigt i kanterna. Anton får också fram sin plånbok, han har ett likadant papper. De vecklar upp dem, jämför. Anton pekar på sin lista.

- Den?

Isak skakar på huvudet.

- Redan sett. Löjlig.

Han pekar på en annan.

- Jag vill se den där.

Anton himlar med ögonen.

- Den har jag sett hundra gånger.

- Har du inte alls.

- Har jag visst.

- När då?

- På natten.

- Jaså du.

De sitter trummet tysta en stund. Så pekar Isak på

Antons lista.

- Har du sett den då?

Anton höjer ögonbrynen.

- Har vi ens den?

- Farsan har.

- Vet du var nyckeln är då?

Isak flinar nöjt till svar.

Regnet trummar mot rutorna. På filmen slåss två män på ett hustrak. Isak petar sig i ögonen hela tiden. Blinkar hårt, drar med fingret över ögonlocken. Anton sneglar på honom.

– Vad är det med dina ögon?

– Jag har linsor. Det kliar lite.

Nu ser Anton vad det är som är annorlunda. Isak har inte på sig sina glasögon. Annars har han dem alltid, ett par fula pilotbågar med tjocka glas som får ögonen att se små och strickiga ut.

– Varför det?

Isak tar inte blicken från teven.

– Ska väl du skita i?

– Men du sa ju att det kliar!

Isak kniper ihop ögonen några sekunder, öppnar dem igen, petar lite med fingertoppen i ögonvråerna. Sedan lägger han händerna bakom nacken och anstränger sig för att inte blinka hela tiden.

– Ska du kolla på filmen, eller?

Anton svarar inget. Han lutar sig bakåt mot soffans ryggstöd. I reverutan ligger en man bakbunden i en tom industribyggnad, han skriker men ingen kan höra honom.

*

Isak står i ett gathörn i villaområdet.

Han bara står där, lutad mot en lyktstolpe. Han har en zipptöändare i handen, han snäpper upp locket, stänger det igen, lyckas då och då med konststycket att tända lågan i en och samma rörelse. Elden flammar upp och slocknar, flammnar upp och slocknar, en blinkande signal som inte verkar ha någon mottagare.

Det kommer någon uppfån höghusen. Isak känner igen honom, han heter Ruben. Folk passar sig för honom, några gånger har polisen åkt genom området och dagen därpå har rykter gått att det varit för att han varit full och slagit sönder saker. Nu kommer han rakt mot Isak, går en aning kutande, som om han hade ont i magen. När han kommer närmare ser Isak att han är rödögd och att det liksom rycker i kroppen på honom.

– Tjarru!

Isak slutar leka med tändaren.

– Tja.

– Vad gör du?

Isak vet inte riktigt var han ska göra av armarna.

– Väntar.

– Vad då väntar?

– På en polare.

Ruben tar sig om skallen, ser sig om på de tomma trottoarerna.

– Här?

Isak flackar med blicken.